

Zarzuty i główne argumenty

Odwołanie dotyczy wyroku Sądu z dnia 14 marca 2014 r. w sprawie T-302/11, który został doręczony wnoszącemu odwołanie tego samego dnia. W wyroku tym Sąd oddalił skargę złożoną przez wnoszącego odwołanie na decyzję decyzji Komisji z dnia 30 marca 2011 r. [COMP/39520 – cement i produkty pokrewne, C(2011) 2363] wersja ostateczna.

Wnoszący odwołanie podnosi ogółem siedem zarzutów.

Po pierwsze, Sąd nie zbadał wystarczająco wymogów dotyczących celu żądania informacji na podstawie art. 18 ust. 3 rozporządzenia nr 1/2003⁽¹⁾ i błędnie je zastosował. Sąd nie ustalił wystarczająco treści żądania informacji i nie uwzględnił wymogów dotyczących obowiązku uzasadnienia spoczywającego na Komisji.

Po drugie, Sąd naruszył prawo, przyjmując założenie, że wymogi dotyczące obowiązku uzasadnienia wynikające z art. 296 akapit drugi TFUE mogą zostać ograniczone przez art. 18 ust. 3 rozporządzenia nr 1/2003. Z tego powodu Sąd nie rozpatrzył co do istoty zarzutu braku uzasadnienia w odniesieniu do wyboru decyzji w sprawie żądania informacji. Sąd nie rozpatrzył również wystarczająco zarzutu braku uzasadnienia co do wyznaczenia terminu. Swoje rozstrzygnięcie uzasadnia identycznie brzmiącym fragmentem tekstu, który jest dostosowany do równoległego postępowania i podniesionego tam zarzutu o odmiennej treści.

Po trzecie, Sąd niewystarczająco zbadał „konieczność” w rozumieniu art. 18 ust. 3 zdanie pierwsze rozporządzenia nr 1/2003, uznając za zbędne udokumentowane przedstawienie poszlak przez Komisję. Ponadto Sąd sformułował błędne wymogi co do relacji między uzasadnionym podejrzeniem popełnienia czynu i koniecznością żądanych informacji. Poza tym dokonał błędnej wykładni art. 18 ust. 3 zdanie pierwsze rozporządzenia nr 1/2003, gdyż uznał, że badanie odpowiedniości żądanych informacji nie jest konieczne. Prowadzi to również do pozbawienia prawa do skargi wynikającego z art. 18 ust. 3 zdanie trzecie rozporządzenia nr 1/2003.

Po czwarte, Sąd niesłusznie uznał art. 18 ust. 3 zdanie pierwsze rozporządzenia nr 1/2003 za podstawę prawną skierowanego przez Komisję żądania przygotowania, zestawienia i przetworzenia informacji, których wnoszący odwołanie nie posiadał w takiej formie.

Po piąte, Sąd oddalił zarzut wyznaczenia zbyt krótkiego terminu na udzielenie odpowiedzi wyłącznie z powodu abstrakcyjnie ocenianego potencjału gospodarczego wnoszącego odwołanie, a tym samym podając niewystarczające i niespójne uzasadnienie.

Po szóste, Sąd naruszył kryterium dokładności aktów prawa Unii, uznając decyzję w sprawie żądania informacji za wystarczająco dokładną, chociaż sam stwierdził, że zawarte w niej pytania były sformułowane w sposób niejasny. Poza tym nie zbadał specyficznych zarzutów braku dokładności i podważa prawo do skargi (zob. art. 18 ust. 3 zdanie trzecie rozporządzenia nr 1/2003).

Po siódme Sąd naruszył prawo wnoszącego odwołanie do obrony, gdyż uznał go za zobowiązanego do dokonania ocen, które mogą być wykorzystane przez Komisję w ramach analizy ekonomicznej w celu udowodnienia zakładanego naruszenia unijnych przepisów dotyczących karteli.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu, Dz.U. 2003 L 1, s. 1.

**Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 14 marca 2014 r. w sprawie T-306/11
Schwenk Zement KG przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 23 maja 2014 r. przez
Schwenk Zement KG**

(Sprawa C-248/14 P)

(2014/C 223/16)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnosząca odwołanie: Schwenk Zement KG (przedstawiciele: M. Raible i S. Merz, Rechtsanwälte)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącej odwołanie

1. uchylenie wyroku Sądu (siódma izba) z dnia 14 marca 2014 r. w sprawie T-306/11 w zakresie, w jakim oddalono w nim skargę wnoszącej odwołanie;
2. stwierdzenie nieważności całości decyzji Komisji C(2011) 2367 wersja ostateczna z dnia 30 marca 2011 r. (sprawa COMP/39520 – Cement i produkty pokrewne), na podstawie art. 263 ust. 4 TFUE, w zakresie, w jakim decyzja ta dotyczy wnoszącej odwołanie;
3. posiłkowo względem żądania wskazanego powyżej w pkt 2, odesłanie sprawy do Sądu w celu jej ponownego rozpoznania z uwzględnieniem oceny prawnej przedstawionej przez Trybunał;
4. w każdym wypadku obciążenie Komisji kosztami poniesionymi przez wnoszącą odwołanie w postępowaniu przed Sądem i przed Trybunałem.

Zarzuty i główne argumenty

Odwołanie skierowane jest przeciwko wyrokowi Sądu Unii Europejskiej (zwanego dalej „Sądem”) z dnia 14 marca 2014 r. w sprawie T-306/11 w zakresie, w jakim jest on niekorzystny dla wnoszącej odwołanie. Wskazany wyrok został doręczony spółce SCHWENK Zement KG w dniu 14 marca 2014 r. Wyrokiem tym Sąd w części uwzględnił, a w części oddalił wniesioną przez wnoszącą odwołanie skargę na decyzję decyzji Komisji C(2011) 2367 wersja ostateczna z dnia 30 marca 2011 r. dotyczącą postępowania na podstawie art. 18 ust. 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003⁽¹⁾ (sprawa 39/520 – Cement i produkty pokrewne).

Wnosząca odwołanie podnosi trzy zarzuty:

Po pierwsze, wnosząca odwołanie twierdzi, że dokonując oceny postępowania Komisji Sąd nie wziął pod uwagę zasady proporcjonalności. Sąd naruszył prawo Unii, pomijając wpisany w zasadę proporcjonalności aspekt hierarchiczny, w myśl którego w razie wątpliwości należy zastosować łagodniejszy z dostępnych środków. Powołując się jedynie na najlepszą gwarancję uzyskania informacji, Sąd uznał za dopuszczalne działania podjęte bezpośrednio przeciwko wnoszącej odwołanie w postaci wydania, na podstawie art. 18 ust. 3 rozporządzenia nr 1/2003, decyzji wzywającej do dostarczenia informacji. Postępowanie takie nie spełnia wymogów zasady proporcjonalności.

Po drugie, Sąd nie zbadał wystarczająco dokładnie konkretnego przypadku, a tym samym nie uwzględnił istotnych argumentów wnoszącej odwołanie. Sąd nie zbadał konkretnej sytuacji i nie wziął pod uwagę szczególnych okoliczności w odniesieniu do wnoszącej odwołanie. Sąd oparł się raczej na danych dotyczących wielu producentów cementu.

Po trzecie, wnosząca odwołanie utrzymuje, że Sąd naruszył ciężący na nim obowiązek uzasadnienia, uznając schematyczne wyjaśnienia Komisji za wystarczające. Według wnoszącej odwołanie Sąd naruszył obowiązek uzasadnienia pod dwoma względami. Po pierwsze, nie dopełnił on wymogów w zakresie obowiązku uzasadnienia, jakie wynikają z art. 296 akapit drugi TFUE i z art. 18 rozporządzenia nr 1/2003 w odniesieniu do aktów prawnych Komisji. Po drugie, Sąd odstąpił od wymogów dotyczących obowiązku uzasadnienia, które sam określił. Skutkiem takiej oceny Sądu jest również wyłączenie możliwości kontroli przestrzegania zasady proporcjonalności. Gdyby wyrok Sądu został utrzymany w tym zakresie, zasada proporcjonalności w kontekście czynności dochodzeniowych podejmowanych na podstawie art. 18 rozporządzenia nr 1/2003 stałaby się całkowicie bezprzedmiotowa.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu (Dz.U. L 1, s. 1).